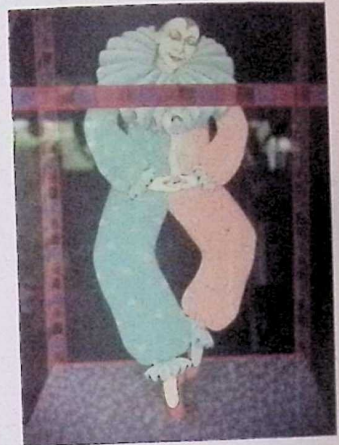

ศิลปินสาว... จากห้องสมุด เข้าหอศิลป์อิมเมจ

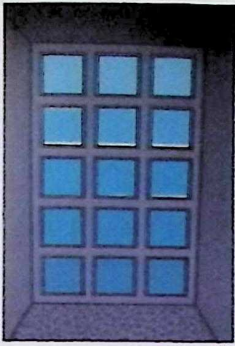
ศิลปะ
ART

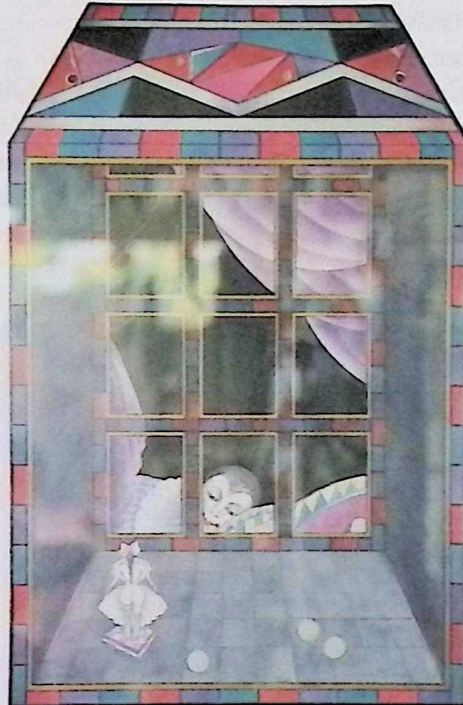
สุนิต วิจารณ์วัฒน์

เรื่อง: จุมพล อภิสุข
ถ่ายภาพ: สมบูรณ์ ตามภักดีพานิชย์

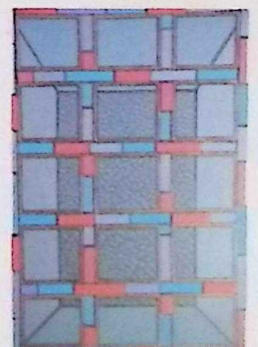
๖ “สุนิตเป็นศิลปินสตรีของเราคนเดียวที่เขียนเสียงนกร้องเพลง ดอกไม้บ้านอวดดวงตะวัน น้ำค้างบนปีกแมลงปอ ผีเสื้อ ว้ายระบำรำ รุ่งกระบอกอวดสีลั่นแก่ดวงตาผู้มีความรัก ความสุข งานของเธอเป็นเสียงดนตรีกระซิบล่านำอยู่ในดวงใจผู้สัมผัส ห้องุ้งงของจินตนาการอันไร้ขอบเขตของเธอ ในท่ามกลางมรสุม และความทรมานของการดำรงอยู่โดดเดี่ยว ไร้ที่พิทักษ์ ไม่ว่าจะจากรัฐบาล องค์กรหรือหน่วยงานใด ๆ ในระหว่างผู้คนที่ไม่เคยเห็นหน้าดูห้องฟ้าว่ามีดวงดาว เดือน ตะวัน เพราะตกเป็น ทาสผูกมัดของความรู้จักอ้อมทางกายต่อสภาพเศรษฐกิจ สุนิต ศิลปินสตรี ก้าวเดินออกมา ออกไปข้างหน้า เยียบเยิบ แซ่มซ้อย สงบ สง่า...”

ถ้อยคำที่น่ามากล่าวอ้างนี้เป็นความรู้สึกของ ดวัลย์ ดัชนี ศิลปินใหญ่ของเมืองไทยที่มีต่อตัวและงานของ สุนิต วิโรจน์วัฒน์ ศิลปินสาว โสด วัย 36 ปี เจ้าของผลงานศิลปะที่มี แนวเป็นของตัวเองอย่างแจ่มชัด

เธอจบการศึกษาแผนกศิลปกรรมจากวิทยาลัยเทคโนโลยี และอาชีวศึกษาวิทยาชตปนนครราชสีมา เป็นนักศึกษาศิลปะรุ่นแรก ที่อาจารย์ไม่ได้สอนศิลปะตามหลักวิชาการเหมือนสถาบันอื่น ๆ เพียงแต่อาจารย์บอกให้ค้นหาแนวทางของตัวเอง นับว่าเป็นเพียงรุ่นแรกและรุ่นเดียวเท่านั้นที่อาจารย์ปล่อยให้ฟรีโดยตลอด และที่จบมารุ่นเดียวกันก็มีเพียง 5 คนเท่านั้น

ในช่วงปี 2519-2522 เธอได้รับทุนการศึกษาของ-CARL DUISBERG GESELLSCHA FT E.V. ไปศึกษาต่อที่สถาบัน FOLKWANG SCHULE เมืองเอสเสน และมหาวิทยาลัยเอสเสน ประเทศเยอรมัน ตะวันตก ชีวิตของเธอผ่านการเดินทางมาครึ่งโลกก่อนที่จะกลับมา เมืองไทยนั่งทำงานศิลปะอย่างที่เธอชอบอยู่กับบ้านและรับ งานออกแบบลายผ้าพันผ้า จานเคยมีบางคนเขียนถึงเธอว่า “เป็นนักออกแบบลายผ้าที่ชอบเขียนรูป” แต่เธอก็ให้คำตอบกลับ มาว่า “อันที่จริงเธอเป็นศิลปินที่หาเลี้ยงชีพด้วยการออกแบบลาย ผ้าจึงจะถูก”

ในด้านการแสดงผลงานศิลปะ เธอผ่านการแสดงงานทั้งเดี่ยวและกลุ่มทั้งในประเทศต่างประเทศมากมายพอสมควร เช่น แสดงงานร่วมกับศิลปินหญิงสองคนคือ ศิริวรรณ เจนหัตถการกิจ และเสริมสุข เขียวสุนทร เมื่อปี 2527, และที่ผ่านมาก็ไม่นานนี้ แสดงงานร่วมกับกลุ่มศิลปินอาเซียนครั้งที่ 4 ปี 2528, ปีนี้ได้รับคัดเลือกเป็นกรรมการตัดสินผลงานศิลปะกรรมร่วมสมัยของศิลปินรุ่นเยาว์ครั้งที่ 2, ครั้งล่าสุดเข้าร่วมคณะจัดทำ 'เวทีร่วมสมัย' (ซึ่งเป็นรายการวัฒนธรรมบันเทิงและศิลปะ จัดขึ้นที่หอศิลป์ พีระศรีเดือนละครั้งโดยมีจุดหมายให้ศิลปินทุกแขนงทั้งนักเขียน กวี จิตรกร ได้พบปะสังสรรค์และนำผลงานมาแสดงร่วมกัน)

ทุกวันนี้เธอยังคงทำงานศิลปะในแนวที่เธอรักและยังรักที่จะเรียกตัวเองว่า 'ศิลปินอิสระ'

จุมพล - เวลาทำลายผ้าได้ไต่เต้ามาจากไหน

สุวนิต - ได้มาจากธรรมชาติบ้าง พวกดอกไม้ใบหญ้าต้นไม้ ตอนอยู่เมืองนอกต้นไม้ก็ไปอีกแบบ ต้นไม้ฤดูหนาว ฤดูใบไม้ผลิ แต่พอกลับมาเมืองไทยก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องกลาง ๆ แลนด์สเคป ต้นหญ้า ดอกชบา เรื่องทะเล เรื่องปลา ก็เป็นกลาง ๆ อยู่ที่เมืองนอกมันแยกมากกว่า

จุมพล - การออกแบบลายขึ้นอยู่กับลูกค้าด้วยหรือเปล่า

สุวนิต - ขึ้นอยู่กับลูกค้าด้วยเหมือนกัน เขาจะเจาะจงเหมือนกันว่าต้องการอะไร บางทีก็บอกธีม (THEME) ของเรา เช่นตอนนี้ต้องทำงานลายจีโอเมทริก (GEOMETRIC) เราก็ทำ จีโอเมทริกแบบไหน เป็นลายเส้น เป็นฟอร์มอย่างไร สีก็สี บางทีเขาก็บอกว่าตอนนี้เขาฮิตลายดอกนะ เอ้า...ดอกก็ดอก ยังไง แต่ดอกเราไม่เหมือนดอกคนอื่น เพราะว่าดอกของเราไม่ตามตลาดอยู่แล้ว ลายของเราก็มีจำกัด หาซื้อได้บางแห่งเท่านั้น ฉะนั้นผ้าเราจึงแพง ลายผ้ามันก็มีหลายอย่าง บางลายเหมาะกับตัดเสื้อผ้า บางลายสำหรับเฟอร์นิเจอร์ หรือบางลายก็เป็นผ้าปูโต๊ะ มันมีหลายอย่าง เราทำทุกอย่างแล้วแต่งาน

จุมพล - เวลาทำลายผ้าคิดว่าเหมือนทำงานศิลปะไหม

สุนิต - ไม่เหมือนหรือ เพราะรูปเขียนของเรามันจบลง
ในกรอบสี่เหลี่ยม แต่ลายผ้ามันมันต้องต่อเนื่อง ต่อลายได้ ต่อซ้าย
ต่อขวา ต่อบนต่อล่าง อีกอย่างเขียนรูปนี้เราต้องมีจุดโดดเด่น
ซึ่งลายผ้าทำไม่ได้ เดี่ยวมันจะหลุดออกมาจากผ้า

จุมพล - เคยคิดใหม่ว่าจะนำเอาประสบการณ์จากลายผ้ามาทำ
ไฟน์อาร์ต

สุนิต - ก็คิด คิดมาก แต่ไม่รู้ว่าจะเป็นไปได้แค่ไหน ต้องทดลอง
ต้องคิดมากหน่อย กลัวว่าทำแล้วจะออกมาเป็นลายผ้าอย่างเดิม
แต่ไอเดียพอมืออยู่บ้าง ขอเก็บไว้เป็นความลับก่อน

จุมพล - เคยทำงานร่วมกับใครบ้างหรือเปล่า

สุนิต - ทำแบบขึ้นเดียวด้วยกันหรือ...ก็มีงานมิวรัล เห็นตั้ง
(MURAL PAINTING- ภาพฝาผนัง) เป็นงานแบบสมัยใหม่ เราเป็นนาย
งาน คนอื่นเป็นผู้ช่วย แต่แบบที่ทำร่วมกับศิลปินคนอื่นแบบทำ
ด้วยกันบนชิ้นเดียวกันไม่มี

จุมพล - มิวรัล เห็นตั้ง ที่ไหน

สุนิต - พัทยา ทำสองครั้งที่ พัทยา ซาเลย์ แต่คิดว่าคงไม่มีใคร
ได้เห็น เพราะพอทำเสร็จเจ้าของก็เสียชีวิต ที่นั่นก็เลยอยู่แบบ
เงียบ ๆ ไม่มีกิจการอะไร ที่เขียนไปก็เป็นการตอบสนองเจ้าของที่

เป็นคนรักศิลปะ แล้วอยากให้เราไปเขียน เขียนแล้วแกก็ชื่นชม
อยู่คนเดียวแล้วก็ตายไป แล้วก็เขียนในห้องอาหารกับค็อฟฟี่ช็อพ
แต่ทั้งห้องอาหารกับค็อฟฟี่ช็อพก็ไม่เคยเปิดเลย ก็เข่าจ้างเราไป
เขียนเท่านั้นเอง เรื่องทำร่วมกับคนอื่นที่จริงก็คิดอยากทำ เคยคิด
ว่าถ้าเกิดได้งานจากต่างประเทศ ก็จะทำไฮเนอริ่มาร่วมกันสัก
สี่ห้าคน ทำเป็นคอลเลคชั่นร่วมกันเลย นี่ก็เป็นความฝันนะ

จุมพล - งานต่างประเทศนี้ทำมากไหม

สุนิต - ก็พอมือ...ตอนนี้ทำให้กับชาวอิสราเอลอยู่ เป็นงานบนผ้า
เหมือนกัน แต่เป็นวอลล์แองกิง คนนี้เขาทุ่มมากยอมลงทุนสูง
แทนที่จะทำเป็นผ้าปะต่อกี่ทำได้ แต่เขากลับเอาลายไปพิมพ์ก่อน
แล้วถึงจะมาเย็บตามแนว คนนี้เขาเป็นเซลลิสให้กับนิมันมาคัสใน
อเมริกา งานของเขาต้องเป็นงานชิ้นสูง ทำเพียงไม่กี่ชิ้น

(อ่านต่อหน้า 116)